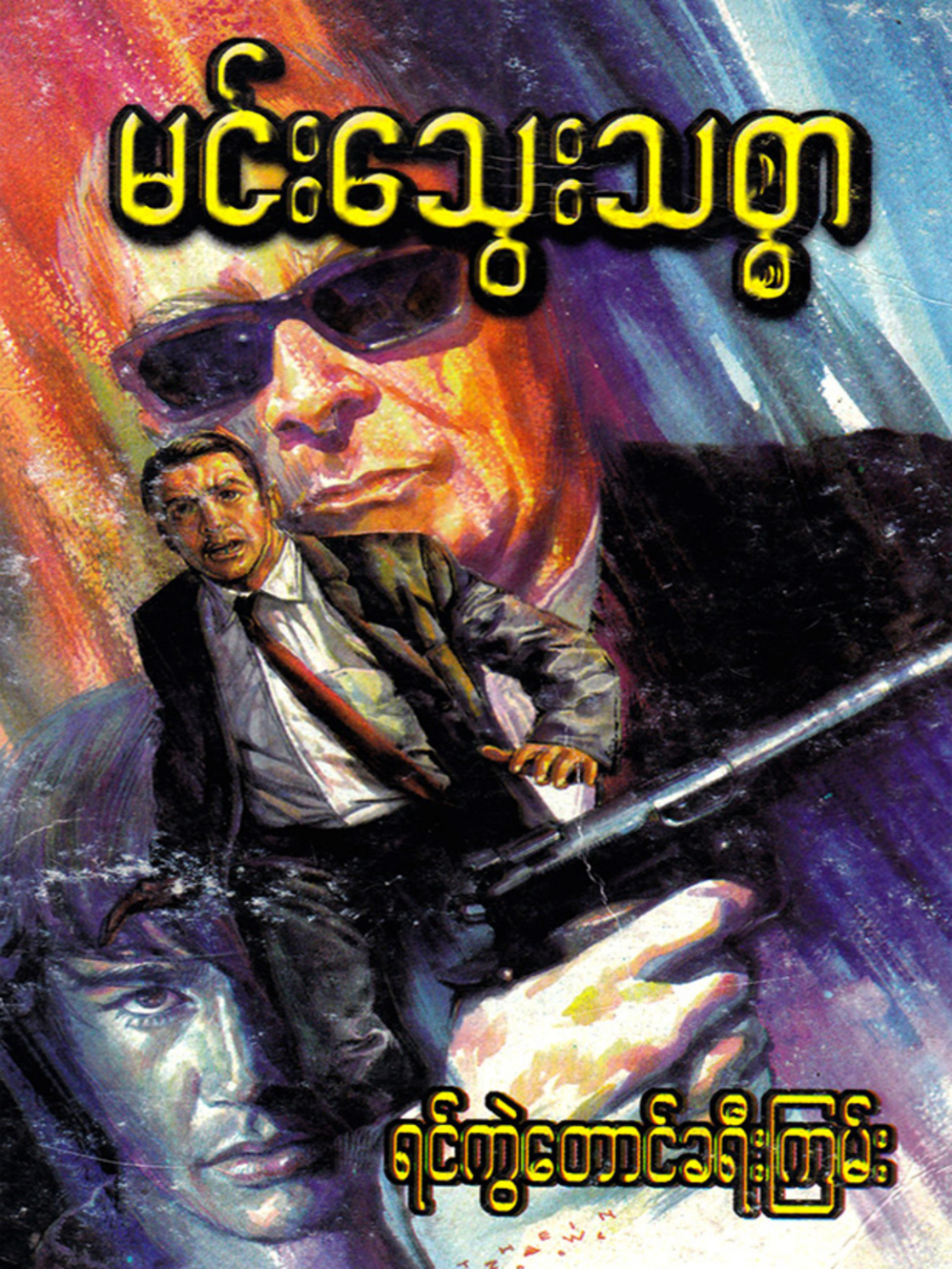


မင်းသေးသတ

A movie poster for the film 'Ming Dey Dey'. The central figure is a man in a dark suit, white shirt, and red tie, holding a handgun. He is positioned in front of a large, stylized background. The background features two large, overlapping faces: one at the top wearing sunglasses and another at the bottom. The overall color palette is dominated by warm oranges and reds on the left, transitioning to cool blues and purples on the right. The title 'မင်းသေးသတ' is written in large, bold, yellow characters with black outlines at the top.

ရင်တွဲတောင်ရိုးကြမ်း

ယိမ်းယိုင်တဲ့ ယိမ်းယိုင်

ပျိုတို့ မောင် ဆော်တော်ထက်က

ဘိန်းပြတ်လို့ မှိုင်း။

မမှိုင်းပါနဲ့ ရွှေယောင်စောင်း

ပျိုပန်တဲ့ စိန်နားထောင်းကို

ဖိုးဆိုလို့ ရောင်း။

နိဒါန်း

တစ်နေ့သ၌ လူတစ်စုသည် နှင်းမှုန်မြူခိုးတို့ ဝေသီနေသော
တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း တိတ်တဆိတ်သွားလာလျက်ရှိ၏။

ထိုသူများ ခြေချရာအရပ်ဒေသသည် ချင်းတွင်းမြစ်ဖျားပိုင်း အနောက်ဘက် နာဂတောင် တန်းများ တည်ရှိရာ ထမံသီတောနက် တစ်နေရာသာ ဖြစ်၏။

ထိုလူစုတွင် တောတွင်းခရီးကြမ်းအတွက် လက်နက်၊ ရိက္ခာနှင့် ဆေးဝါး အစုံအလင်ပါ၏။ ၎င်းတို့ သည် ထမံသီဌာနပိုင် ဂါတ်တဲမှ ပုလိပ်အရာရှိနှင့် နောက်လိုက်များ ဖြစ်၏။

ပုလိပ်အဖွဲ့သည် ထိုတောတွင်း၌ တဝဲလည်လည်သွားလာနေသည်မှာ (၃) ရက်မြောက်ပြီ ဖြစ်၏။

ခိုင်လုံသောသတင်းသာ မရရှိလျှင် နောက်ကြောင်းသို့
တပ်ခေါက်သွားပြီ ဖြစ်၏။

သို့သော် ရာဇဝတ်အုပ်ဖြစ်သူ ပုလိပ်အရာရှိမှာ မူ အသက် (၃၀) ခန့်
ရှိပြီး စိတ်ဓာတ်မာကျောဟန်နှင့် နောက်လိုက်များကို

“ထမံသီတစ်နယ်လုံးကို ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးနေတဲ့ ဘိုကျားကို မနှိမ်န
င်းဘဲ ဒီတောထဲက ပြန် မဆုတ်ဘူး”

ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား အမိန့်ပေးပြီး ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ရာဇဝတ်အုပ်သည် တောထဲတွင် တဝဲလည်လည်နှင့်
သားကောင်ကို ချောင်း မြောင်းသလို၊ ရာဇဝတ်သားကို
ချောင်းမြောင်းရှာဖွေနေလေ၏။

၎င်းတို့ သည် အတတ်နိုင်ဆုံး လျှို့ဝှက်စွာ သွားလာရင်း တောင်ကြား
လမ်း၏ အဆုံးတွင် မုဆိုး တဲလို အင်ဖက်မိုးတဲ့ ကလေးကို မီးခိုးငွေ့တ
လူလူနှင့် တွေ့ရှိရတော့၏။

ရာဇဝတ်အုပ်က ရွှေ့ကိုင်းမျက်မှန်ကို ပင့်တင်ပြီး အကာအကွယ်မှ
ကြည့်ရှုကာ လေသံတိုး တိုးနှင့်

“မဟုတ်မှ လွဲရော ဘိုကျား ခိုအောင်းတဲ့ နေရာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ကြည့်ရ
တာတော့ အေးအေး ဆေးဆေး ချက်ပြုတ်စားသောက်နေပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံရှိသော ပုလိပ်အကြပ်တပ်
သားကြီးက

“ဒီတဲမှာ ‘ဘိုကျား’ သာ ရှိတာမှန်ရင်တော့ အားလုံးသတိရှိမှ ဖြစ်
တော့မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တွေ အားလုံးပေါင်း (၆) ယောက် ရှိတ
ယ်၊ လူတစ်ဝက်စီခွဲပြီး တဲကို အရှေ့အနောက်ဝိုင်းပြီး၊ ပိတ်ဖမ်းရမယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်က ခြောက်လုံးပြုးကို စစ်ဆေး၍ ခေါင်းညိတ်ကာ

“ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျားက ရဲဘော်နှစ်ယောက်ခေါ်သွားပါ။ ဟောဟို ညာဘက်က စမ်းချောင်းကလေးကို ဖြတ်ပြီး ငှက်ပျောတောထဲမှာ စောင့်နေပေတော့၊ ကျုပ်တို့ ဘက်က အချက်ပေးတာနဲ့ တဲအိမ်ရဲ့ အရှေ့နဲ့ အနောက်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ချဉ်းကပ်လာခဲ့၊ တိုက်ပွဲစပြီဆိုတာနဲ့ လက်မနှေးစေနဲ့၊ ဒီကောင်ကြီးကို အသေပစ်ဖမ်းဖို့ အထိ ညွှန်ကြားချက်ရပြီးပြီ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထိုနေရာတွင် လမ်းဟူ၍ မည်မည်ရရမရှိဘဲ သစ်ပင်ချုံနွယ်များ ဖြင့် အုပ်ဆိုင်းနေ၏။

နှင်းမှုန်မြူခိုးတို့ က ဇာပဝါပါးတစ်ခုကို ဖြန့်ထားသလိုရှိလေရာ နေ့လယ်ချိန်တွင် ပင် အရာအားလုံးကို ဝါးတဝါးအသွင်အပြင်နှင့် မြင်တွေ့နေရ၏။

ပုလိပ်အဖွဲ့သည် တဲအိမ်ကို အလစ်မပေးဘဲ နှစ်ဘက်ညှပ်၍ ချဉ်းကပ်လာကြ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်သည် လဲပြိုကျနေသော သစ်လုံးပိုင်းကြီးတွင် ကပ်၍ လက်ညှိုးညွှန်ကာ နံဘေးမှ တပ်သားနှစ်ယောက်ကို ဘယ်ညာနှစ်ဖက်သို့ ဖြန့်ကြက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

တဲအိမ်မှာ သူတို့ နှင့် ကိုက် (၂၀) ခန့်သာ ဝေးကွာတော့၏။

ရာဇဝတ်အုပ်သည် ထိုမျှအကွာအဝေးရှိ ပန်းသီးတစ်လုံးကို မလွဲတမ်းပစ်ခတ်နိုင်အောင် လေ့ ကျင့်ထားသူ ဖြစ်၏။

၎င်းက တဲပေါက်ဝသို့ သေနတ်နှင့် ချိန်ရွယ်ပြီး

“ဟေ့ ... တဲထဲမှာ ဘယ်သူရှိသလဲ၊ ငါတို့ က နယ်မြေခံဂါတ်တဲက ပုလိပ်တွေပဲ”

ဟု အော်ဟစ်အသံပေးလိုက်၏။

သူ၏ စကားမဆုံးမီပင် ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံကြီးနှင့်အတူ အရိပ်တစ်ရိပ်က တဲပေါက်ဝတွင် ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး

“ဟားဟား ... မင်းတို့လို ပုလိပ်စုတ်တွေကများ ၊ ငါ့ကို ဖမ်းမလို့ ကြံစည်ဝံ့သေးတယ်၊ ဘိုကျားတဲ့ ကွ”

ဟု ကြိုးဝါးသံကိုပါ ကြားလိုက်ရ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် ပုလိပ်နှစ်ယောက်မှာ ခေတ္တမျှ ကြောင်ငေးသွားကြ၏။

သူတို့ မြင်နေရသည် က လူဟူ၍ ပင် သတ်မှတ်၍ မရအောင် ထွားကျိုင်းသန်မာပြီး၊ သားရေကို ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီလို ပြုလုပ်ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူ့ဘီလူးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

ထိုထက်ပို၍ ၎င်း၏ အသံက ကျားဟိန်းသံလို ကျယ်လောင်ပြင်းထန်ကာ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားမိခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် ရာဇဝတ်အုပ်သည် လျင်မြန်စွာပင် ‘ဘိုကျား’ အား သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ်လိုက်၏။

ကျန်ပုလိပ်နှစ်ယောက်ကလည်း လက်မနှေးချေ။ ဘိုကျားကမူ ဆတ်ခနဲပင် တစ်ပတ်ကျွမ်း ပစ်၍ ခုန်ထွက်ကာ ချုံတစ်ခု၏ နောက်ကွယ်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။

ထိုအခိုက် ငှက်ပျောတောတွင်းမှ အကြပ်ကြီနှင့်အဖွဲ့ကလည်း တဲအိမ်၏ နောက်ဘက်မှ ပြေး လွှားရောက်ရှိလာကြ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်နှင့်အဖွဲ့မှာ ဘိုကျားအား ဝိုင်းဝန်းပစ်ခတ်ကြသော်လည်း ဘိုကျားက အရိပ်တစ်ခုလို လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျား သွားလာရင်း ရှိနေ၏။

ဘိုကျားသည် သူတို့ ၏ မြင်ကွင်းထဲတွင် ကျားတစ်ကောင်လို လေထဲတွင် ခုန်လွှားသွားလာကာ ပေါ်လိုက်၊ ပျောက်လိုက် ဖြစ်နေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဘိုကျားသည် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး နောက်ကွယ်မှ ပေါ်ထွက် လာပြီး

“မင်းတို့ အလှည့်ပြီးရင် ငါ့အလှည့်ပဲဟေ့၊ ငါ့ပိုင်နက်ထဲက အသက်ရှင်ရက် ထွက်မသွားစေဘူး”

ဟု ကြိမ်းဝါးကာ တောင်စောင်းပေါ်သို့ နွယ်ကြိုးများကို ခိုတွယ်ရင်း လျင်မြန်စွာ ပျောက် ကွယ်သွားတော့၏။

ပုလိပ်အဖွဲ့မှ သေနတ်သံများ တဒိုင်းဒိုင်းဆူညံသွားသော်လည်း ဘိုကျား၏ လျင်မြန်ဖျတ် လတ်မှုကြောင့် အချည်းနှီးသာ ဖြစ်သွားရ၏။

ပုလိပ်တစ်ယောက်က ဘိုကျားပျောက်ကွယ်သွားရာ တောင်စောင်းမြင့်ပေါ်သို့ ကြည့်ရှုပြီး

“ဒါ ... ဒါ ... လူမှ ဟုတ်ရဲ့ လား မသိဘူး၊ ငါ့မျက်လုံးထဲမှာ တစ်ချက်တစ်ချက် ကျားတစ်ကောင် လို့ တောင် မြင်မိတယ်”

ဟု ရေရွတ်လေရာ ကျန်တစ်ယောက်က သေနတ်ကို ကျည်ဖြည့်ရင်း

“ဘိုကျားဟာ လူတွေပြောသလို၊ သမန်းကျားဖြစ်နေပြီလား”

ဟု ပြောလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်က နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး

“သမန်းကျားဖြစ်ဖြစ်၊ ဘိုကျားဖြစ်ဖြစ် တရားခံဖြစ်ရင် ဖမ်းဆီးရမှာပဲ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ အကြပ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဆရာပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘိုကျားဟာ ကျွန်တော်တို့ မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်တွေ့ပြီး သေနတ်တွေနဲ့ ဝိုင်းပစ်တာကိုတောင် အမှုမထားဘဲ လွတ်မြောက်သွားသေးတာ၊ သူ့အိမ်သူ့ယာလို ဖြစ်နေတဲ့ ဒီတောနက်ထဲမှာ ဘယ်လိုလုပ်ဖမ်းဆီးမလဲ၊ ပြီးတော့ သူပြောသွားတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ က သားကောင်ဘဝကို ပြန်ရောက်သွားပြီး ဘိုကျားက ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို သိနေတော့ တစ်ယောက်ချင်း၊ အမှ ညံ့ချွေ ချွေလိမ့်မယ်”

ဟု တွေးတွေးဆဆပြောလေ၏။

ပုလိပ်များမှာ ထိုအခြေအနေကို တွေးမိ၍ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်သွားကြ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်က မျက်နှာထက်မှ ချွေးစက်များကို လက်နှင့် ပွတ်သပ်ပြီး

“အခုအချိန်ကစပြီး အားလုံး အရပ်လေးမျက်နှာကို သတိထားရမယ်၊ ဘာအကြောင်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် လူစုမကွဲဖို့ ဂရုစိုက်ရမယ်၊ အခုချက်ချင်းပဲ တောင်စောင်းပေါ်တက်ပြီး ဘိုကျားကို ရှာဖွေကြမယ်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်တော့၏။

ထိုအခိုက် ဘိုကျားပျောက်ကွယ်သွားရာ တောင်စောင်းမှ ချုံနွယ်များကို ဖြတ်သန်းပြီး တဝုန်း ဝုန်း လိမ့်ဆင်းလာသော အရာတစ်ခုကို မြင်တွေ့ကြရ၏။

ထိုအရာက ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် မလှမ်းမကမ်းမြေပေါ်သို့ ဗုန်းခနဲ ကျလာ
၏။

ရာဇဝတ်အုပ်က ထခုန်မိမတတ်ဖြစ်ပြီး ထိုအရာကို သေနတ်နှင့်ထိုး
ချိန်၍

“ဘိုကျားပါလား”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

ဘိုကျားသည် သတိကင်းလွတ်လျက် ကြိုးနှင့်အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်တု
ပ်နှောင်ခြင်း ခံထားရ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်သည် ရွှေကိုင်မျက်မှန်ကို ချွတ်၍ မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်
ကာ ဘိုကျားကို ပြန် လည်ကြည့်ရှုပြီး

“ငါ့မျက်လုံးတောင် ငါမယုံတော့ဘူး၊ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟု အံ့ဩတကြီး ရေရွတ်လေရာ တောင်စောင်းမှ နွယ်ပင်များကို ခို
တွယ်၍ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်စွာ ဆင်းသက်လာသော လူငယ်တစ်ဦးက

“ကျုပ် လုပ်လိုက်တာပါ”

ဟု အဖြေပေးလေ၏။

လူငယ်သည် အသက် (၂၀) ဝန်းကျင်သာ ရှိ၏။
ချည်ကြမ်းအင်္ကျီထူးကြီးနှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီကို ဒူးဆစ်အထိ လိပ်ကာ ဝ
တ်ဆင်ထား၏။

နေလောင်ထားသော အသားအရေက ကြေးနီရောင်တောက်နေသ
လို ကိုယ်ခန္ဓာက ကျစ်လျစ် ပြီး မာကျောဟန်ရှိ၏။

လူငယ်သည် ခါးတွင် တောလိုက်ဓားမြှောင်ကို ချိတ်ဆွဲကာ ဒူးလေး

နှင့် မြားကျည်တောက်ကို လွယ်ပိုးထား၏။

၎င်းသည် တောတွင်းမှ မုဆိုးတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်အပြည့်ရှိနေ၏

။

ရာဇဝတ်အုပ်က မိုးပေါ်မှ ဘွားခနဲကျလာသလိုရှိသော လူငယ်ကို

“မင်းဘယ်သူလဲ ... ငါတော့ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲဆိုတာ မတွေးတတ်တော့ဘူး”

ဟု မေးမြန်းရာ လူငယ်က လက်ကာပြပြီး

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ အရေးမကြီးဘူးဗျ၊ ဟောဒီလူဟာ ခင်ဗျာတို့ ကို တောင်စောင်း အတိုင်း မျှားခေါ်ပြီး ရက်ရက်စက်စက် သုတ်သင်ဖို့ ကြံစည်ထားခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ သာ တောင်စောင်းပေါ်ကို ခြေချမိရင် သူထောင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်မျိုးစုံကြောင့် အကုန်လုံး ဒုက္ခတွေ့မှာ မလွဲဘူး၊ ကျုပ် သိထားသလောက်အောင် ထောင်ချောက်တွေဟာ သစ်ငြောင့် ဝါးငြောင့်တွေ၊ ဂျမ်းလို့ ခေါ်တဲ့ ကျားထောင်တဲ့ သံညှပ်ကြီးတွေ၊ မှိုန်းထောင်ချောက်တွေ စုံနေတာပဲ၊ အခုလည်း ကျုပ်က သူလာမဲ့ လမ်းမှာ ကြိုပြီး သုတ်ကိုင်ထောင်ချောက်တွေ စုံနေတာပဲ၊ အခုလည်း ကျုပ်က သူလာမဲ့ လမ်းမှာ ကြိုပြီး သုတ်ကိုင်ထောင်ချောက်တစ်ခု ထောင်ထားလိုက်တော့ ဒီလူကြီး အငိုက်မိသွားခဲ့တာပဲ၊ ကျုပ် ထောင်ထားတဲ့ သုတ်ကိုင်က နှစ်ဆင့်ထောင်ချောက်လို့ ခေါ်တယ်၊ ပထမအဆင့် လူကို သုတ်ကိုင်မှ မိပြီး လေထဲကို လွှဲယမ်းပစ်တယ်၊ ဒုတိယအဆင့် လွှဲယမ်းသွားတဲ့ လူကို သစ်ပင်ကြီးတစ် ပင်ရဲ့ ပင်စည်နဲ့ ကိုင်ရိုက်သလို ဖြစ်အောင် ချိန်ဆပြီးလုပ်ထားတယ်”

ဟု ရှင်းပြလေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်က

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ ... မင်းက ငါတို့ အစား တရားခံကို ဖမ်းပေးလိုက်တာပဲ၊ ဒီထက်ပိုပြီး ဘို ကျားရဲ့ အန္တရာယ်ပေးမဲ့ ထောင်ချောက်တွေ ကလည်း လွတ်အောင် ကူညီပေးသေးတယ်၊ မင်းအမည် ကို ပြောပါ၊ မင်းက ဘယ်မှာ နေတာလဲ၊ မုဆိုးတစ်ယောက်ပဲလား”

ဟု မေးခွန်းများကို တရစပ် မေးမြန်းလိုက်၏။ လူငယ်က ခေါင်းယမ်းပြီး

“ကျုပ်က တောထဲမှာ လှည့်လည်သွားလာနေတဲ့ မုဆိုးတစ်ယောက် ပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ ... ကျုပ် အကြောင်းက ဘာမှ မထူးဆန်းပါဘူး၊ ဟော ဒီ တရားခံကိုသာ အရင်ဆုံးစိတ်ချရအောင် ချုပ်နှောင် လိုက်ပါဦး၊ သူ သတိရလာရင် ထိန်းရခက်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါမှ ပင် ပုလိပ်များ သည် သတိကင်းလွတ်နေသော ဘိုကျားကို စနစ်တကျ ချုပ်နှောင် လိုက်ကြ၏။

ပုလိပ်တစ်ယောက်က

“သမန်းကျားကြီး ဘိုကျား၊ အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

ဟု ကြိမ်းဝါးလေရာ လူငယ်က

“သမန်းကျား မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူ့ရဲ့ အလေ့အကျင့်ကြောင့် သာမန် ထက်ပိုပြီး ပေါ့ပါးဖျတ် လတ်နေတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ သမန်းကျားလို့ ယုံမှတ်နေပုံရတယ်၊ ကျုပ်နဲ့ ခင်မင်တဲ့ မျက်နှာဖြူသာသနာပြု ဘုန်းကြီးကတော့ ဒါဟာ စိတ္တဗေဒပညာအရ ဟစ်စတီရီးယားလို့ ခေါ်တဲ့ စိတ်နိုးကြွမှုလို့ ပြောတယ်ဗျာ၊ သူတို့ ဟာ အဲဒီလိုစိ

တံဖြစ်ပေါ်လာပြီဆိုရင် သားကောင်တွေကို နိုင်အောင် တိုက်ခိုက်သတ် ပုတ်နိုင်တယ်၊ ရက်စက်စွန့်စားဝံ့တယ်၊ ကျားစိတ်ဝင်အောင် အထင်အမြင် စိတ်နဲ့ ယုံယုံကြည်ကြည် လှည့်စားပြောင်းလဲပစ်နိုင်တဲ့ သဘောပေါ့”

ဟု ဆိုလေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်က စိတ်ဝင်တစားနားထောင်းပြီး မကြာခင်က အဖြစ် အပျက်ကို မြင်ယောင်မိ ကာ

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ဟာ ‘ဘိုကျား’ ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကြည့်ပြီး လူ လား၊ ကျားလားဆိုတာတောင် ဝေခွဲရခက်သွားတယ်”

ဟု ထောက်ခံရာ လူငယ်က သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်တို့ နယ်မြေရဲ့ ရှေးဟောင်းအစွဲအလမ်းတစ်ခုပေါ့၊ သမန်းကျားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပုံပြင်တွေ အကြောင်းအရာတွေလည်း ခင်ဗျားတို့ ကြားခဲ့ဖူးမှာ ပဲ၊ ထမံသီမှာ ရှိတဲ့ ထမန်းလူမျိုးတွေရဲ့ ဘိုး စဉ်ဘောင်ဆက် စွဲလမ်းလာတဲ့ ယုံကြည်မှုပေါ့ဗျာ၊ သူတို့ ဟာ ကျားအမျိုးအနွယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ထမန်းကျား (သို့) သမန်းကျား ဇာတ်လမ်းတွေ ပေါ်ပေါက်လာတာပေါ့၊ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှာ လည်း အဲဒီလိုပဲ လူမျိုးစုတွေဟာ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ သစ်ပင်တွေနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ဆွေမျိုး (သို့) ကိုယ် ပွားလို့ ယုံကြည်စွဲလမ်းတာတွေ ရှိတယ်ဗျာ၊ အဲဒါတွေကို ‘တိုတမ်ဝါဒ’ လို့ ခေါ်တယ်၊ ဥပမာ ခြင်္သေ့မျိုးနွယ်က ပေါက်ဖွားလာတယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့ လူမျိုးစုတွေ၊ ခြင်္သေ့တိုတမ်လို့ ခေါ်တယ်ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီ ခြင်္သေ့တိုတမ်တွေဟာ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ခြင်္သေ့လို့ သတ်မှတ်ယုံကြည်ပြီး ခြင်္သေ့တောထဲမှာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ သွားလာဝံ့ကြတယ်ဗျာ၊ ဒီလိုပဲ မိကျောင်းတိုတမ်တို့ ၊ ဝက်ဝံတိုတမ်တို့ စတာတွေလည်း ရှိတာပါပဲ၊ အဲဒီ တိုတမ်ဝါဒကို တောင် သုတေသီတွေက သုံးမျိုးထပ်ပြီး ခွဲခြားထားသေးတယ်၊ အဲဒါက

တော့ ကျေးရွာ တစ်ခုလုံးမှာ ဆွေမျိုးအုပ်စုတစ်စုကသာ လက်ခံယုံကြည်တဲ့ ဆွေမျိုးစုတိုတမ်၊ တစ်ရွာလုံးမှာ တစ်ဦး တည်းသော လက်ခံယုံကြည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတိုတမ်နဲ့ ကျား၊ မ အလိုက် လက်ခံယုံကြည်တဲ့ လိင်နဲ့ သက် ဆိုင်တဲ့ တိုတမ်ဆိုတာတွေပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ထမံသီမှာ ရှိတဲ့ သမန်းကျား ယုံကြည်မှုကတော့ ဆွေမျိုး အုပ်စုတစ်စု လောက်နဲ့ သာ သက်ဆိုင်တဲ့ ဆွေမျိုးစုတိုတမ်လို့ ပဲ ပြောရမှာ ပေါ့”

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြလေ၏။ လူငယ်၏ စကားဆုံးလျှင် သတိကင်းလွတ်နေသော ဘို ကျားသည် တအင်းအင်းနှင့် ညည်းညူလာ၏။

ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် အဖွဲ့သည် ဘိုကျားထံ အာရုံရောက်သွားကြ၏။

ထို့နောက် သူတို့ သည် တောတွင်းသားဟန်ပေါက်နေသော်လည်း ငယ်ရွယ်၍ အတွေးအခေါ် ဗဟု သုတနှင့် ပြည့်စုံသည့် လူငယ်သည် ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ကြရ၏။

★